

М О Т И В И към присъдата по **ВНОХД № 245** по описа на Варненския апелативен съд за **2021 г.**, наказателно отделение.

Предмет на въззивното производство е присъда № 43/26.05.2021 г., постановена по НОХД № 83/21 г. на Окръжен съд Варна, с която подсъдимите Н.Т., М.Д. и С.П. са оправдани по чл.282, ал.1, вр.чл.26, вр.чл.20, ал.2 от НК, а осъдени по чл.299, ал.1, вр.чл.26 от НК, както и само подсъдимият Т. е осъден с промяна на квалификацията от чл.311, ал.1, на чл.311, ал.2 от НК, и е признат за невинен по чл.339, ал.1 от НК с прилагане на чл.305, ал.6 НПК, респ. определяне на административно наказание. За да вземе това решение, окръжният съд е приел, че деянията, съставлящи продължаваното общо длъжностно престъпление, са съставомерни по специален престъпен състав, че документното престъпление представлява маловажен случай, а това по чл.339, ал.1 от НК е малозначително по смисъла на чл.9, ал.2 от НК.

Въззивното производство се инициира с:

- протест на прокурора в първата инстанция, поддържан изцяло от представителя на въззивната прокуратура, с който, поради нарушения на материалния закон и несправедливост на наложените наказания, се иска постановяване на нова присъда, с която подсъдимите да бъдат признати за виновни съгласно внесеното обвинение, и наказани съобразно исканията, отправени към първоинстанционния съд, а в условията на алтернативност – да бъдат увеличени наложените наказания лишаване от свобода с отмяна приложението на чл.66, ал.1 от НК спрямо Т. и Д. и да бъде наложено на всеки от подсъдимите наказание по чл.37, ал.1, т.6 от НК,

- жалби от защитниците на подсъдимите с искания за изцяло оправдателна присъда по всички обвинения.

Относителите към поведението, респ. отговорността, на подсъдимите факти, накратко са:

През 2018 г. подсъдимите Н.Т., М.Д. и С.П. били на служба в Затвора Варна, където работели от години. Към инкриминирания период Т. заемал длъжността командир на отделение в Затворническо общежитие Варна, създадено към затвора /и териториално, и структурно/, а Д. и П. - надзиратели I-ва степен в Затвора Варна. Съгласно чл.19, ал.1, т.1 от ЗИНЗС те били със статут на държавни служители, пряко осъществяващи дейности по изпълнение на наказанията.

Правата и задълженията на подсъдимите, респ. редът за тяхната реализация, се уреждали със ЗИНЗС, ППЗИНЗС, инструкциите за особеностите на отделните постове и произтичащите от тях задължения, а те били запознати и със съответните им длъжностни характеристики. Постовата служба била част от работата им, и се изпълнявала по график. Постовите в Затвора Варна били обозначени с номер, индивидуализирани по местонахождение и вид, и за всеки от тях имало издадена отделна нарочна

инструкция. Съобразно утвърдени месечни графици, подсъдимият Т. изпълнявал дежурствата си на пост с район - общежитието и прилежащата му територия, вкл. задължителните маршрути за конвоиране до корпуса на затвора, а подсъдимите Д. и П. били назначавани в наряд на различни постове. По време на дежурство командирът на отделение в общежитието бил пряко подчинен на Дежурния главен надзирател /ДГН/, който се намирал в затвора, и следвало да му докладва всички обстоятелства, различни от нормалното функциониране на поделението. Подсъдимите Д. и П. били пряко подчинени на командира на отделението си, а той от своя страна на ДГН.

По външния периметър на затвора имало ограда с основна точка за достъп – портал, където бил обособен пост № 21 - „КПП-бариера“. Съществувал и друг вход-изход, който се ползвал само в съботни и неделни дни за свиждане и приемане на багаж, и там бил обособен пост № 20. На „КПП-бариера“ имало две врати - за пешеходци, и за МПС, и двете с електронно управление, командвано в рамките на обичайното работно време през делничните дни от пост № 21. Във всички останали случаи, когато на пост № 21 нямало служител - след 17.00 ч. през седмицата, и в почивните, респ. празничните дни, задълженията по контролно-пропускателната дейност на лица и МПС се осъществявали от постовия на пост № 6. Последният представлявал охранителна кула /вишка/, част от външната охрана на затвора, и бил оборудван с телефон, радиостанция и камера за видеонаблюдение със записващо устройство. Наблюдението на двете врати на КПП-бариера се осъществявало чрез монитора на пост № 6, а съгласно особените задължения на постовия той следвало да контролира, респ.командва, вътрешната бариера и двойната портална врата, като пропуска лица и МПС само след като се убеди в тяхната самоличност, а ако това не е възможно – да сигнализира ДГН и изпълни указанията му.

В противоречие с разписания ред се практикувало дежурните на пост № 6 да пропускат влизащи и излизащи хора и автомобили без да осъществят физически контрол за самоличността и целта на преминаването им, при това без да докладват на ДНГ. Извън МПС, обикновено се пропускали лишени от свобода, идващи от външни обекти, или придружаващите ги при извеждане към такива обекти лица. Но инкриминираната по настоящото дело дейтелност надхвърлила дори тази порочна практика, като в противоречие с разпоредбата на чл.297 от ППЗИНС многократно било допуснато лишени от свобода да преминат през КПП пост № 21, респ. да излязат от Затвора Варна, без съответно писмено разрешение на компетентните длъжностни лица.

Сградата на общежитието, ведно с прилежащата му територия, била разположена във вътрешния периметър на затвора, обособена с ограда. Напускането на района се контролирало чрез надзорно-охранителна техника, а Инструкцията за особеностите на поста вменявала контрола в задължение на дежурния командир на отделение. За да напуснат, или да влязат в района, лишените от свобода преминавали покрай стаята на дежурния по общежитие, където стоял и мониторът към охранителните камери. Заклучването на

единствената врата, през която те можели да преминат, се управлявало дистанционно от дежурния по общежитие чрез бутон за електронно отключване. Лице, желаещо да премине през вратата, позвънявало на специален звънец, при което системата възпроизвеждала образ, респ. позволявала преценка от страна на дежурния командир преди дистанционното ѝ отваряне. Пътят от вратата за излизане от общежитието до пост „КПП-бариера“ също се наблюдавал от видеокамери.

Съобразно действалите заповеди и правилата за вътрешния ред в общежитието, прибирането от работа на работещите лишени от свобода приключвало най-късно до 19 часа, а в 21 часа се извършвала вечерна проверка, която съгласно Инструкцията за особеностите на поста и задълженията на дежурния командир на отделение в ЗООТ провеждал лично той, поименно. Пак в този акт се уреждало и задължението му, за резултатите от проверката да изготви сведение по образец, съгласно заповед на Главния директор в ГДИН, с реквизити - дата, общ брой на лишените от свобода /налични и отсъстващи на законово основание/, имена на дежурния командир на отделение и подпис, както и да го докладва/предостави на Дежурния главен надзирател. От своя страна ДГН обобщавал данните с тези за Затвора Варна, и сведението се изпращало на дежурния служител в ГДИН София. Изготвеното от дежурния командир на отделение в ЗООТ Варна сведение оставало на съхранение при ДГН.

Свидетелите И.М. и Л.М. изтърпявали наказания лишаване от свобода в Затвора Варна, като били разпределени в общежитието.

По време на дежурството на подсъдимия Т. на 31.05.2018 г. свидетелят И.М. получил от него устно разрешение да излезе от затвора, като се върне преди вечерната проверка. В изпълнение подсъдимият Т., от стаята си на дежурен, отворил вратата за напускане на района на ЗООТ Варна. Междувременно се обадил по телефона до пост № 6, където дежурен бил подсъдимият Д., и му казал, че пуска лишения от свобода да излезе от общежитието, че същият трябва да излезе и от района на затвора, както и да бъде пропуснат да влезе обратно. Макар да не било изтъкнато правно основание, каквото можело да бъде единствено писмено разрешение от началника на затвора или началника на общежитието, т.е. подсъдимият Т. да нямал правомощията за подобни разпореждания, подсъдимият Д., без по нататъшни проверки или доклад, пропуснал лишения от свобода през КПП-бариера в 17:55 ч. И.М. се върнал преди вечерната проверка, след като в обратен ред бил пропуснат да влезе в затвора и общежитието от двамата подсъдими.

По същата схема свидетелят И.М. излязъл и отсъствал от затвора за кратко и на 04.06.2018 г., като подсъдимият Т. го пропуснал при напускане на района на общежитието, и се свързал с пост № 6, където този път бил дежурен подсъдимият П., и с когото провел аналогичен разговор. Отново без позоваване, респ. проверка за правно основание, каквото очевидно в този час

на денонощието и за такъв период на отсъствие не би могло и да има, на лишения от свобода била дадена възможност от двамата подсъдими да напусне затвора, където той се върнал преди проверката, пропуснат пак от тях през съответните постове.

Следващото дежурство на подсъдимия Т., както и на подсъдимия П., било на 08.06.2018 г., и на него лишеният от свобода И.М. отново бил пропуснат да излезе и да се върне в затвора и общежитието по утвърдения механизъм. При това внесъл две бутилки, като при преминаването си пред пост № 6 спрял и разговарял с подсъдимия П.. Бил налице при извършената проверка в общежитието.

В следващите дати за дежурство на подсъдимия Т. по предварителния график, последователно той не бил на работа, лишеният от свобода И.М. ползвал домашен отпуск, после графикът претърпял промени, и първата възможност за инкриминираното поведение възникнала на 02.07.2018 г., като постови на № 6 бил подсъдимият Д., и двамата го пропуснали да излезе около 18 часа и да се върне към 20:30 часа, така че да вземе участие във вечерната проверка.

По същия начин се процедираше на 06.07.2018 г., отново с участието на подсъдимия Д., както и на 10.07.18 г., когато лишеният от свобода И.М. минал през портала на влизане след 20:30 часа, а при достигането му в общежитието останалите затворници стоели извън спалните помещения в очакване да се проведе вечерната проверка, която подсъдимият Т. започнал по-късно от обичайно.

На втората дата - 10.07.18 г., лишеният от свобода Л.М. работел в района на затвора, но извън общежитието. По уговорка с подсъдимия Д. да му донесе храна от външно заведение, след 19 часа той застанал до плъзгащата се портална врата, а Д., от пост № 6, му я отворил, като при това я оставил частично отворена. Осъденият се върнал след минути, влязъл, и подсъдимият Д. затворил. Тъй като не носел храна, защото предоставените му пари били недостатъчни, подсъдимият го изпратил на друго място извън затвора, като по същия начин го пропуснал на излизане и влизане. След завръщането си затворникът му предал покупката на поста, посредством въже. ДГН не бил информиран за случващото се.

При следващото дежурство на подсъдимия Т., съвпадащо с това на подсъдимия Д. - на 14.07.2018 г., събота, отново било удовлетворено желанието на затворника И.М. да отсъства от затвора. Подсъдимият Т. го пропуснал от района на общежитието сутринта, а от района на затвора лишеният от свобода сам излязъл безпрепятствено през вратата, ползвана от лицата, записани за свиждане, след като забелязал, че е отворена. И.М. прекарал деня извън затвора, където се върнал вечерта, пропуснат от подсъдимите Д. и Т..

На 18.07.2018 г. подсъдимите Т. и Д., отново дежурни по график, за пореден път отворили вратите на лишения от свобода И.М., и той напуснал

последователно района на общежитието и района на затвора след 17:30 часа. Във времето, прекарано навън, докато се намирал в колата на свидетеля Ц.И., бил задържан от полицейски служители при предприетата акция за пресичане на случаите на неоснователно напускане на затвора. Междувременно подсъдимият Т., който не знаел за полицейската операция, подготвил рутинното сведение за резултатите от проведена вечерна проверка - приложение № 12, в което посочил брой на лишените от свобода в наличност в общежитието – 60 и отсъстващи по документи – 8. В действителност налични били 59 лишени от свобода, предвид отсъствието на И.М.. За съставител на документа подсъдимият Т. вписал имената си и се подписал. Той предал сведението на свидетеля М., дежурен Главен надзирател, още преди провеждането на вечерната проверка, която реално се състояла по-късно. В хода ѝ отсъствието на И.М. станало достояние и на лишените от свобода.

След проверката подсъдимият Т. отишъл в корпуса на затвора при ДГН, но не успял да разговаря с него, за това му се обадил по телефона с обяснението, че е пуснал един лишен от свобода да си купи цигари, а той не се е върнал. Свидетелят М. веднага отишъл в общежитието за повече подробности от подсъдимия, който заявил, че е пуснал М. около 20 часа, както и че научил от трето лице, че затворникът се намира в 03 РУ. Действително, от проведени междувременно телефонни разговори по личния си телефон със свидетелите И.К. и К.Т., служители на ОД МВР Варна, подсъдимият научил за задържането.

В хода на последвалото разследване, от подсъдимия Т., който притежавал валидно разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси, били иззети пистолет „Макаров" и 73 патрона. Приобщен бил и оригиналът на сведението за извършена вечерна проверка /приложение № 12/ на датата 18.07.2018 г.

С възразения акт подсъдимите били оправдани по чл.282, ал.1, вр.чл.20, ал.2, вр.чл.26, ал.1 от НК, след като съдът, изхождайки от правилното принципно положение, че този общ състав на длъжностно престъпление е неприложим, когато има специален такъв, приел, че извършеното съставлява престъпление по чл.299 от НК.

Настоящият състав на въззивната инстанция не споделя последния извод на първостепенния съд и намира протеста в тази част за основателен, като счита, че установените фактически обстоятелства не могат да бъдат подведени нито по чл.299 от НК, нито по друг специален състав, а подсъдимите следва да отговарят по общия състав на длъжностното престъпление.

Като престъпление против правосъдието, с което се възпрепятства изпълнението на взето от органите на съдебната власт решение, чл.299 от НК защитава обществените отношения, свързани с изпълнение на присъдите, по

които наложеното наказание е лишаване от свобода, и е приложим когато затворник е освободен самоволно от длъжностно лице, или е пуснат да избяга. В случая не е налице нито една от тези две възможни форми на изпълнително деяние, сред които съставът на окръжния съд е възприел втората. Действително, както е прието в мотивите, всяко отклонение от нормалното изтърпяване на наказанието засяга обществените отношения, свързани с правораздаването, но това не означава автоматично и, че всяко подобно отклонение, когато е станало възможно с участието на длъжностно лице, ще превърне последното в субект на престъплението по чл.299 от НК. Също така няма спор, че наказанието лишаване от свобода се изпълнява посредством изолация от обществото в определени от закона места, и с него се засягат редица права и правни възможности, от които осъденото лице е ограничено в различна степен съобразно режима на изтърпяване, като при всички случаи е изключена възможността за свободно придвижване в общоприетия смисъл.

Но за да е осъществен състава по чл.299, пр.2 от НК в настоящия случай, ще следва и от обективна, и от субективна страна да е безспорно, че затворникът е пуснат да избяга. Първоинстанционният съд е приел, че за да е налице бягство, е достатъчно лишеният от свобода да е напуснал територията на затвора извън правно регламентирания възможности да бъде освободен или пуснат в хипотезите на чл.98, ал.1, т.6-9 от ЗИНЗС. Позовал се е в подкрепа и на чл.100, ал.2 и ал.3 от ЗИНЗС, но именно там първо е видно, че законодателят разграничава случаите на опит за бягство от случаите на отклонение от местата за лишаване от свобода, и докато опита за бягство, предвиден в тези разпоредби като дисциплинарно нарушение, несъмнено съдържа признаците и на престъплението по чл.297 от НК, то дисциплинарното нарушение „отклонение“ не може да бъде отнесено безусловно към този състав без предварителна преценка за всеки конкретен случай, и в частност без изследване на субективната страна и намеренията на дееца. Както става ясно от подробно цитирания текст на чл.98 от ЗИНЗС, затворниците могат да бъдат пускани кратковременно от местата за лишаване от свобода законосъобразно, в т.ч. за свиждане с близките в срок до 12 часа или за 2/5 денонощия домашен отпуск. В настоящия случай подсъдимите, макар и законосъобразно, са пусkali И.М. за по няколко часа в рамките на деня, за да прекара това време извън затвора по свое усмотрение, но с уговорката, че ще се върне, а Л.М. и за по-кратко, за да изпълни поръчка /покупка на храна/, без никакво намерение и съзнание по този начин да се преустанови, или осуети, изпълнението на техните присъди.

Цитираното Р 84/15 г., I н.о., ВКС, също не подкрепя тезата на окръжния съд. Разглежданото с него изпълнително деяние се е осъществило в незавръщане в затворническото общежитие на осъден, който е бил в месечен отпуск, което наложило обявяването му за издирване. Инстанциите по същество го оправдали, като един от мотивите бил, че извършеното е само дисциплинарно нарушение по чл.100, ал.2, т.4 от ЗИНЗС. ВКС отхвърлил

това разбиране, като приел, че в случая то съдържа признаците на престъпление от общ характер - бягство по смисъла на чл.297, ал. 1 от НК, като не е налице завръщане със закъснение след изтичане на срока на разрешения отпуск, а незавръщане изобщо, наложило издирването и задържането му. Пак в същото решение е отбелязано, че този състав ще е налице при всяко самоволно отклонение на затворника – както без разрешение, така и след изтичане на срока на дадено такова. По настоящото дело обаче отклоненията не са били самоволни, те са съгласувани и са станали възможни с участието на длъжностни лица от надзорно-охранителния състав на затвора, едното от които в качеството си на постови дежурен командир на отделение в общежитието, в което осъдените са изтърпявали наказанията си. На практика подсъдимите са позволили, без правно основание, без дадено компетентно разрешение, и без спазване на определената форма, осъденият И.М. да се ползва от временна привилегия, доста сходна с поощренията, предвидени в чл.98 от ЗИНЗС, а в случая с осъдения Л.М. дори не той е пожелал да излезе, а е бил изпратен извън района на затвора да извърши лична услуга на дежурен служител.

Доказателствата по делото позволяват без никакво съмнение да се приемат подробно обосноващите в мотивите обстоятелствени изводи на първоинстанционния съд, сред които със съществено значение че:

- подсъдимият Т., в съучастие с другите двама подсъдими, без законово основание многократно е пускал свидетеля И.М. да напуска територията на общежитието и затвора, като му отварял вратата на общежитието лично по време на своите дежурства, и уведомявал всеки един от другите подсъдими да го пропусне и през порталната врата,

- за подсъдимите Д. и П., като дежурни на пост № 6, е било извън всякакво съмнение, че в този час, за такъв интервал от време, и извън всяка установена форма, само с устното разрешение на дежурен командир на отделение в общежитието, никой осъден няма право да напуска мястото за изтърпяване, а само за подсъдимия Д. – че няма право да изпраща извън района осъден да му върши услуга.

Като длъжностни лица, каквито безспорно са и тримата подсъдими, те могат да бъдат субект на престъплението по чл.282 от НК. Според вмененото им обвинение, те са извършили длъжностното престъпление под формата на изпълнителното деяние нарушение на служебни задължения. Настоящият съдебен състав възприема разбирането на първоинстанционния съд, че в пряка причинна връзка с нерегламентираното пускане на лишени от свобода извън мястото за изтърпяване, са нарушенията на само част от включените в обвинението задължения, тъй като останалите, както обобщено е отбелязано в мотивите, нямат императивен характер, създавайки конкретни правила за поведение, или пък се явяват повторно изискуеми от поднормативен акт от по ниско ниво. Съгласно конкретиката на престъпната дейност, относимите нарушения на служебни задължения са по:

- чл.291, т.т.3 и 4 от ППЗИНЗС, в който са посочени основните задачи на надзорно-охранителния състав в местата за лишаване от свобода, и в частност да предотвратява, пресича и ликвидира опитите на затворниците за извършване на нарушения и престъпления, както и да осигурява реда и дисциплината в местата за лишаване от свобода,

- чл.294, т.6 от ППЗИНЗС, с който се забранява на служителите от надзорно-охранителния състав да извършват услуги на лишените от свобода и

- чл.312, т.т.3, 6, 7 и 8 от ППЗИНЗС, а именно на задълженията на надзирателите, независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения, да осигуряват строго спазване на вътрешния ред и разпределението на времето на лишените от свобода, да вземат незабавно необходимите мерки при опасни или съмнителни действия на лишените от свобода и да докладват на дежурния главен надзирател, да вземат мерки за предотвратяване на нарушения и престъпления от лишените от свобода и да не допускат лишените от свобода да се движат в района на поста без съответно разрешение или без да се съпровождат от длъжностно лице.

Само за подсъдимия Т. следва да остане и вмененото нарушение по т.10 от Инструкцията за особеностите на поста и задълженията на дежурния командир на отделение в затворническото общежитие, която е изисквала от него в това му качество да осъществява действителен контрол върху поведението на лишените от свобода с цел недопускане отклонения и бягства. И макар да не е последвало самоволно отклонение, нито бягство, съставомерното поведение на подсъдимия Т. е създавало предпоставки именно за това.

Служебните задължения, чиито нарушения се вменяват в отговорност за всеки един от подсъдимите, произтичат от нормативен акт, какъвто е ППЗИНЗС и очертават конкретни императивни задължения, при което не е налице несъответствие с ПП 2/80 г. Съгласно чл.7, ал.3 от ЗНА, Инструкцията за особеностите на поста също е нормативен акт, защото с нея висшестоящ орган дава указания до подчинени нему органи относно прилагане на нормативен акт, чието изпълнение трябва да осигури, като същата се издава на основание чл.304, ал.1 от ППЗИНЗС.

За подсъдимите Д. и П. не следва да остава отбелязаното в мотивите на окръжния съд нарушение на т.9 от Инструкцията за местонахождението и вида на пост № 6 и особените задължения на постовия надзирател: „Когато няма служител на входния КПП на затвора откъм ул.„Тролейна“, контролира и пропуска през бариерата МПС и лица, само след като се убеди в самоличността им, а ако това е невъзможно да сигнализира на дежурния главен надзирател и изпълнява указанията му“, поради липса на причинна връзка, тъй като отговорността на тези двама подсъдимите се ангажира не защото са пропускали осъдени да преминат през порталната врата без да проверят самоличността им, а защото са ги пропускали без правно основание.

В окръжния съд е обсъдено и обосновано отхвърлено разбирането на защитата на подсъдимия Т. във връзка с формата на изпълнителното деяние –

че правилно би било да се приеме превишаване на власт, а не нарушаване на служебни задължения. Аргументите в мотивите са подкрепени с обвързващата съдебна практика относно длъжностните престъпления, и към тях няма какво да се добави.

Правилно е било отхвърлено и твърдението, че е спорно наличието на изискуемата от закона специална цел. Според обвинението, специалната цел се е изразила в облагата, която напускането без правно основание на територията на общежитието и затвора представлява за осъдените, които по силата на присъдите си са били временно лишени от правото на свободно придвижване, и това очевидно и безспорно заключение не се нуждае от допълнително обосноваване извън направеното с мотивите.

Несериозно е да се твърди също, че подсъдимите не са осъзнавали възможността от тяхното съставомерно поведение да настъпят немаловажни вредни последици, и конкретно сочените от обвинението. Защитната теза в тази част правилно е била отхвърлена с позоваване на относимата съдебна практика и излагане на обстойни аргументи във връзка с важността на нарушените обществени материални интереси и отрицателното отражение в обществото – нарушаване на нормалното функциониране на пенитенциарното заведение и гарантиране на ограниченията, включени в съдържанието на наказанието лишаване от свобода, възпрепятстване на осъществяването на целите на наказанието и поправителния ефект от него, накърняване на авторитета на затворната институция и работещите в системата служители, респ. разколебаване на доверието на гражданите в тях.

При горните изводи се установява наличие на всички съставомерни признаци и следва да се приеме за безспорно, като доказателствено обезпечено, обвинението срещу всеки един от тримата подсъдими за извършено престъпление по чл.282, ал.1 от НК, извършено в условията на просто съучастие – съизвършителство по чл.20, ал.2 от НК, и под формата на продължавано престъпление по чл.26, ал.1 от НК.

Защитата срещу обвинението по чл.282, ал.1 от НК и за тримата подсъдими е била упражнена в пълен обем пред първоинстанционния съд, а предвид изменението в материалния закон, извършено с присъдата, обяснимо във въззивните жалби не се съдържат конкретни възражения във връзка с първоначалното обвинение, респ. такива не се развиват и в защитните речи. За това и въззивният състав счита за необходимо, с оглед взетото в тази инстанция решение, да изложи кратки съображения по възраженията наведени пред окръжния съд.

При анализа на признаците на престъпния състав пред окръжния съд, защитата на подсъдимия Т. неаргументирано е оспорила наличието на специалната цел с твърдението, че за затворника И.М. е настъпило не благоприятно изменение на състоянието, а влошаване на положението му в мястото за изтърпяване. Следва да се отбележи, че конкретно изтъкнатите неблагоприятни последици, всъщност са били последици от разкриването на

престъплението, а не цел, постигната при неговото осъществяване. Не може да има спор, че целта се е изразила именно в посочената от обвинението облага за лишения от свобода, отбелязана по-горе. Липсват каквито и да било основания да се твърди, че целта е била друга, и в частност да се причини вреда на затворника, защото няма данни за подобно отношение и нагласи от страна на подсъдимия Т. към именно този лишен от свобода, включително такива не се съдържат в гласните доказателства и от двамата. Облагата, която се осигурява на един затворник, като му се дава възможност да прекара известно време извън мястото за изтърпяване, е очевидна не само за служителите от надзорно охранителния състав на затвора, какъвто е подсъдимия, но и за всеки друг. Дали постигането на облагата като цел, наред със съставомерното поведение, е и резултат на безразличие от страна на надзирателите и рутина, за които говори защитата, е обстоятелство без значение за самото извършване на престъплението, но би имало такова при преценка степента на отговорността. Много подробно възраженията във връзка със специалната цел са разгледани и в мотивите на окръжния съд, а казаното там в тази част се споделя изцяло при въззивната проверка.

Последното важи и за аргументите, с които са отхвърлени възраженията по повод вредните последици. Подходът на защитата на подсъдимия Т. при оспорване на квалифициращия елемент „възможност да настъпят немаловажни вредни последици“ е бил напълно погрешен, и това е отбелязано в мотивите на окръжния съд. Така формулираните от прокуратурата в обвинението и възприети както от първоинстанционния, така и от настоящия съдебен състав вреди, съвсем не са несъстоятелни. Теорията, че вредните последици са следствие не от престъпното поведение, а от неговото огласяване, е в противоречие както с общовалидните за всяко демократично общество свобода на словото и възможност за нецензурирано огласяване на обществените проблеми, така и в по-тесен смисъл с принципа на публичността в наказателния процес у нас. Подобно възражение би могло да бъде направено във връзка с всяко едно престъпление с подобна специална цел, когато средствата за масово осведомяване, или откритите съдебни заседания, го направят публично достояние, но в конкретния случай то не отчита разликата между значимостта на застрашените, респ. нарушени обществени интереси, които пряко произтичат от осъществяването на престъпния състав, и реакциите, които предизвиква огласяването им в обществото. И тази значимост няма как да бъде оборвана с твърдението, че има данни продължаваната престъпна дейност да се е осъществявала известен период след като е станала известна на компетентните органи, защото подобно решение е в пряка зависимост от плановете и стратегиите за успешна реализация на дадена предварителна проверка или разследване, без никакво основание да се разсъждава за провокация към престъпни деяния. Не е налице и противоречие с цитираната съдебна практика, тъй като опасността от последиците е била напълно реална, като те на практика са и настъпили.

Обстоятелството, че за стореното осъденият И.М. е наказан за

дисциплинарно нарушение по чл.100, ал.2, т.6 от ЗИНС, съвсем не изключва обвинението за длъжностно престъпление срещу подсъдимите, в частност Т.. Разбирането на настоящия въззивен състав е, че извършеното от затворника е именно дисциплинарното нарушение „отклонение от местата за лишаване от свобода“, а не бягство по чл.297 от НК, аргументите в подкрепа на което са изложени по-горе, за това и правилното приложение на материалния закон обуславя съставомерността на деянието на подсъдимите по чл.282, ал.1 от НК, а не по чл.299 от НК, точно както е посочила защитата - защото налице е било пускане на затворник, но не за да избяга. Но е неправилно да се твърди, че в случая за едно и също закононарушение лишеният от свобода ще получи дисциплинарно наказание, а неговият паза - присъда от наказателен съд, защото отклонението от мястото за изтърпяване, за което е санкциониран в следствие осъденият, е съвсем различно от инкриминираната престъпна дейност, при която длъжностни лица, в нарушение на служебните си задължения, са направили възможно това отклонение, с всички съпътстващи престъпни елементи на състава по чл.282, ал.1 от НК.

Констатацията на защитата на подсъдимия Т., че законодателят не е предвидил такъв текст в НК за длъжностно лице, което допусне отклонение от изтърпяване на наказанието, е само и единствено в потвърждение на изложеното с настоящото решение разбиране, че установените фактически обстоятелства не могат да бъдат подведени нито по чл.299 от НК, нито по друг специален състав, а подсъдимите следва да отговорят по общия състав на длъжностното престъпление.

Въпросът дали е необходимо привличането към отговорност и на други лица, е извън компетентността на съдилищата.

Защитата на подсъдимия Д. в окръжния съд се е изразила в твърденията, че неправилно този подсъдим е бил обвинен да е допуснал осъдения И.М. извън територията на общежитието, след като няма охранителни функции там, че липсва общност на умисъла между него и подсъдимия Т., че подсъдимият Д. е действал със съзнанието, че осъденият е пуснат да излезе от своя пряк ръководител, който има тези права.

С присъдата на въззивния съд подсъдимият Д. се признава за виновен в извършването на длъжностно престъпление, поради допуснати нарушения по чл.291, т.3 и 4 от ППЗИНС, в които са посочени основните задачи на надзорно-охранителния състав в местата за лишаване от свобода, чл.294, т.6 от ППЗИНС, с който се забранява на служителите от надзорно-охранителния състав да извършват услуги на лишените от свобода, и по чл.312, т.3, 6, 7 и 8 от ППЗИНС, които предвиждат задължения за надзирателите, независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения. Никои от тези правила не са пряко свързани с реда и пропускателния режим на затворническото общежитие. Обвинение като твърдяното от защитата, не се открива и в обвинителния акт, в диспозитива на който са изброени по отделно седемте деяния, ангажиращи пряко неговата отговорност, и за всяко от тях е вписано,

че е позволил на осъден да напусне района на Затвора Варна, а не общежитието.

Фактът, че дежурният в общежитието се обаждат и казва на подсъдимия Д., че е пуснал лице, на което той единствено следва да отвори вратата, по никакъв начин не игнорира необходимостта от съблюдаване на законоустановения ред, по който осъдени могат да излизат от местата за лишаване от свобода. Този ред е известен на подсъдимия Д. като служител на затвора в надзорно-охранителния му състав, както и му е известно в чии компетентности е даването на подобно разрешение, респ. липсата на такива у подсъдимия Т.. Обстоятелството, че във всеки един от шестте случаите /извън единичния, с осъдения Л.М., когато е взел решението сам/, подсъдимият Д. е действал след договорка с подсъдимия Т., безспорно сочи на общност на умисъла при осъществяване на продължаваното длъжностно престъпление.

Неправилно е да се твърди, че Д. не е съзнавал, че върши нарушение на свои задължения. Възражението, че задължението на постовия от № 6 е да контролира и пропуска през бариерата лицата, след като се убеди в тяхната самоличност, но без да е длъжен да се убеждава и в основанието, поради което дадено лице излиза, е несъстоятелно. В конкретните случаи изобщо не е имало необходимост подсъдимият Д. да се убеждава в наличието на подобно основание, и той е бил длъжен да откаже да изпълни искането, защото за него изначално е било ясно, че законово основание за излизането на затворника И.М. в този момент няма и не може да има – осъдените не излизат сами и непридружени след 17 часа, за по няколко часа. Твърденията, че това се е случвало многократно, че макар всичко да се снима с камери, никой до тогава не е поставял въпроса, че се върши нарушение, или престъпление, отново не оневинява подсъдимия, защото продължителното съществуване без последици на порочни практики не може да е извинително за съзнателното игнориране на законовите му задължения. Фактът, че затворникът е изтърпявал наказание лишаване от свобода в общежитието, а не в затвора, не изключва обективната съставомерност на деянията, както и не е вярно твърдението, че начинът, по който М. е напуснал общежитието, не налага извод за служителите по охраната на затвора, че този начин не съставлява нарушение, защото за осъществяваните по този начин излизания от затвора не е съществувала предвидена в какъвто и да е нормативен, или поднормативен акт причина, нито е имало правило, позволяващо на дежурен командир на отделение в общежитието да взема подобни решения.

Обвинението за деянието на 10.07.2018 г., при което за кратко затвора е напуснал осъденият Л.М., не е останало недоказано. Изявлението на Л.М. като свидетел пред съда, че никой не го е пускал извън територията на затвора, следва да се разгледа в контекста на целия му, макар и кратък разпит, при който той е добавил „Искрен е излизал, аз не съм излизал“, от което е очевидно какво разбиране е вложил този свидетел в термина „излизане“. След това са прочетени показанията му от досъдебното производство, и той ги е потвърдил, а в тях се съдържа изявление, че не един път е бил изпращан

извън рамките на затвора да закупи кафе или закуска, както и отбелязване на конкретен случай, при който е ходил за пица на две различни места. Независимо, че в тези обяснения няма конкретика за дата и час, нито кой е бил на поста, същите се извличат от протокола за извършена видеотехническа и лицево-идентификационна експертиза и писмените документи за наряда за деня. Експертизата е приела за вероятно заснетото лице във времеви интервал 19:17-19:44 часа да е Л.М.. Данните за движението и поведението на лицето в този период – двукратно излизане в 19:17–19:26 и в 19:31–19:44 часа, и провеждането междувременно на няколко разговора с постовия от № 6, съответстват именно на ситуацията, когато се е наложило осъденият да търси закуска за надзирателя на два пъти, поради недостиг на сумата.

Възражението, че въз основа на данните от видеофайловете за 14.07.2018 г., врата на затвора е била отворена, респ. че липсват данни постовият на пост № 6 да е знаел за излизането и връщането на осъдения И.М., не се възприема, като, независимо, че затворникът в този случай е излязъл през портала за свиждане, изцяло се споделят доводите по съставомерността, нарочно изложени в мотивите на първоинстанционния съд – л.244, гърба, последния абзац.

Несъгласието на защитата със специалната цел, конкретизирана в диспозитива на обвинителния акт като получаване на облага за лишените от свобода - напускане без право основание и на територията на ЗООТ при Затвора Варна, почива на разбирането, че подсъдимият Д. няма задължения по охраната на тази самостоятелна територията, респ. спазването на реда на пропускателния режим в самото затворническо общежитие. Доколкото обаче се касае за съучастническа дейност, в рамките на която, според обективните обстоятелства, подсъдимият Т. осигурява безпрепятственото незаконосъобразно напускане на общежитието, а Д. – на затвора, следва да се приеме, че деянието се извършва в изпълнение на общата цел, с която във всеки един случай се постига облагата за лишените от свобода - всъщност да се окажат на свобода, макар и временно. Фактите сочат, че в случая с Л.М., водеща за подсъдимия Д. е била личната облага, но това е без правно значение, тъй като липсва съответно обвинение.

Защитата на подсъдимия П. в окръжния съд се е изразила в несъгласие с вменените нарушения, като се е твърдяло, че такива не са допуснати. Възприетите с настоящата присъда нарушения обаче са факт, и независимо от особеностите на пост № 6, последните не могат да освободят подсъдимия П. от общите задължения по чл.291, т.3 и 4 от ППЗИНЗС, в които са посочени основните задачи на надзорно-охранителния състав в местата за лишаване от свобода, и по чл.312, т.3, 6, 7 и 8 от ППЗИНЗС, които предвиждат задължения за надзирателите, независимо от поста, на който изпълняват служебните си задължения. За нарушението по Раздел II, т.9 от Инструкция за местонахождението и вида на пост №6 и особените задължения на постовия надзирател, срещу което са били изложени конкретни възражения, подсъдимият П. не е признат за виновен, поради което и в тази част не се

дължи отговор.

Възраженията относно качеството и възможностите на техниката, с която е бил оборудван пост № 6, респ. затрудненията за постовите там да разпознават преминаващите през портала, респ. да се убеждават в тяхната самоличност, при конкретиката на казуса са неотнорми, защото пропускането на осъдения И.М. е ставало не в резултат на тези затруднения, а след обаждане и предупреждение от подсъдимия Т..

Дали наред с конкретните трима подсъдими, е следвало да бъдат привлечени да отговарят и други длъжностни лица, е въпрос от компетентността изцяло на прокуратурата, а настоящото дело следва да бъде решено в рамките на внесения обвинителен акт, който на база на събраните доказателства позволява вземането на решение по вътрешно убеждение без да е нарушен чл.14 от НПК, защото в първоинстанционното производство са изследвани всички факти и обстоятелства - всеотранно, пълно, безпристрастно и основавайки се на закона, по отношение на отговорността именно на тези трима подсъдими.

Независимо каква практика е била установена, ако тя е водела до престъпване на служебни задължения със съответните последици, обяснението, че подсъдимият П. е действал „обичайно“, не го оневинява, както и че е действал мотивиран след обаждане от дежурен командир на отделение в ТПО. Независимо от разликите в степените на длъжността им, или дългогодишното познание и доверие като колеги, подсъдимият П. е бил наясно, че редът за излизане на осъдени от района на затвора е съвсем друг. Последното е в отговор и на становището от допълнението на въззивната жалба, че той действа със съзнанието, че пропуска през КПП на затвора, след обаждане по служебната телефонна линия, лице с установена самоличност, което преди това е било проверено и пропуснато от длъжностно лице в ЗООТ. Тези факти сами по себе си обаче не са достатъчни да се направи претендиращия извод, че в случая за подсъдимия П. не съществува задължение да установява самоличността на лицето, или причината за движението му, защото даването на разрешение за подобно „движение“ е извън компетентността на обаждания се макар и по служебната линия подсъдим Т..

Не може да се приеме и, че продължаваното престъпление, извършено от подсъдимия П., макар и състоящо се от две деяния, налага приложението на чл.9, ал.2 от НК, защото престъпната деятелност не просто не е била малозначителна, а нейната обществена опасност е завишена, като конкретните съображения в този смисъл ще бъдат изложени при индивидуализацията на наказанията. А само безспорно по-ниската обществена опасност на дееца не е достатъчна, за да се приеме наличие на чл.9, ал.2 от НК.

Във връзка със самостоятелните обвинения срещу подсъдимия Т..

Не се споделя разбирането на окръжния съд, че извършеното от него документно престъпление е съставомерно по чл.311, ал.2 НК, тъй като

случаят не е маловажен. Не се споделя и становището на защитата, че съставът на това престъпление не е осъществен както от обективна, така и от субективна страна.

Безспорно е, че в качеството си на длъжностно лице - командир на отделение в ЗОТ Варна, на инкриминираната дата подсъдимият е съставил писмен документ - сведение за вечерната проверка, приложение № 12, в което вписал неверните обстоятелства, че от общият брой лишени от свобода в общежитието - 68 лица, в наличност са 60, а 8 отсъстват на правно основание. Документът бил предаден на ДГН за изготвяне на обобщено сведение, което да се изпрати в ГДИН. Безспорно е също, че преди това подсъдимият Т. сам е пуснал лишения от свобода И.М. извън територията на затвора, а към момента на съставяне на документа не се е убедил лично, че затворникът се е прибрал /което и обективно не е било така/.

От тези факти е убедително изводимо осъществяването на престъпния състав по чл.311, ал.1 от НК. В случая е без никакво правно значение дали подсъдимият Т. е съставил документа преди или след като реално е извършил вечерната проверка, както и в колко часа /т.е. пак - преди или след проверката/ го е предал на дежурния главен надзирател. За да е съставомерно деянието от обективна страна се изисква да е съставен от длъжностно лице истински удостоверителен документ, в който удостоверените факти или обстоятелства не съответстват на обективната действителност, което е налице, а от субективна – деецът да съзнава това несъответствие. Следва да се приеме, че и последното е налице, тъй като в представите на подсъдимия Т. е съществувал убедително единствено факта, че затворникът е напуснал общежитието и затвора, но не и, че се е завърнал – обстоятелство, което подсъдимият дори не си е направил труда да провери преди да изготви сведението, още по-малко първо да пристъпи към извършване на цялата вечерна проверка, а след това да удостоверява в официален документ какви са резултатите от нея. Макар и с жалбата да се оспорва наличието на субективна страна, пак в нея е поставен въпроса „кога подсъдимият Т. е целял да прикрие броя на затворниците – когато е изготвял сведението, и е нямал съзнанието, че И.М. няма да се върне“, т.е. по аргумент на противното, и за защитата е ясно, че той в този момент е имал съзнанието, че същият не е в общежитието, въпреки това е съставил документ, в който го е включил като бройка сред наличните лишени от свобода.

Сходно е и възражението на защитата, пак на плоскостта на субективната страна, че няма логика подсъдимият Т. първо да напише умишлено грешната цифра, а после да докладва за липсващия затворник, но и то е несъстоятелно. Според доказателствата по делото, отбелязано и във въззивната жалба, изготвеното вече сведение е било предадено на ДГН около 19-19:30 часа, т.е. съставено е преди този час. Във всички предишни случаи, когато е бил пускан по същия начин, затворникът И.М. се е завръщал значително по-късно, дори е имало случай, при който провежданата обичайно около 21 часа вечерна проверка е била забавена, специално за да бъде изчакан

той. Очевидният факт, че Т. е разчитал, че пуснатият от него затворник ще се завърне както обичайно, т.е. че написаната съзнателно в един преден момент грешна цифра /представляваща и удостовереното невярно обстоятелство/ по-късно ще се превърне в правилна, не може да го оневини, както не изключва субективната страна и фактът, че след като това не се е случило, Т. е докладвал на ДГН, че е пуснал затворник за кратко извън затвора, който не се е завърнал. Още в този доклад се съдържа и косвеното признание, че също така междувременно му е предоставил да използва за обобщената справка до ГДИН и документ с невярно съдържание.

В подкрепа на правните изводи за характеристиките на документа като официален, както и за въведения номенклатурен образец 12 и съответствието с него на реквизитите в инкриминираното сведение, в проверяваните мотиви също са изложени доводи, които се възприемат от въззивния съд. Съгласно чл.93, т.5 от НК, за да е официален документът, той трябва да е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му. Съгласно чл.324 от ППЗИНЗС и Заповед Л-1765/2015 г. на главния директор на ГДИН, като документ от задължителен вид е въведено изготвянето на сведение за вечерна проверка на лишените от свобода. Данните за сведението се съдържат в т.12 на Приложение 1 към Заповедта, където е посочено, че в него се вписва наличността и разхода на лишените от свобода, че се попълва от служител на НОС, а за реда на издаване и контрол е отбелязано само „затвор, поправителния дом или затворническо общежитие“.

Във връзка с последното следва да се отбележи, че провеждането на вечерната проверка формално не е част от реда, по който се издава този документ, независимо от безспорния факт, че съставянето му предполага такава вече да е извършена. Проверката в случая е редът, по който се установяват обстоятелствата, подлежащи на удостоверяване с документа, а не редът, за неговото съставяне.

Независимо, че инкриминираният по настоящото дело документ не е визуално идентичен с табличния вид на сведение, указан като НО-12 в приложението, той съдържа именно данните, изисквани в т.12 – наличността и разхода на лишените от свобода в затворническото общежитие, и конкретно - вписани 60 в ЗООТ и 8 в отпуск, авторът му е компетентното да го изготви лице, и подписът е положен лично от него. От официалното писмо на началника на затвора Варна, с което копие от сведението е било изпратено на разследващите, е видно, че именно в тази форма от дълги години са се попълвали сведенията, изисквани с образец НО-12, и така са се предоставяли на Главния надзирател за цялостно обобщаване на информацията. При тези факти е неоснователно да се твърди, вкл. въз основа на цитираната от защитата във въззивното производство съдебна практика, че липсва съответствие с изискванията на чл.93, т.5 от НК, единствено с аргумента, че данните не са предложени във вида на по-детайлната таблица относно същите обстоятелства, предвидена като НО-12, че документът е изготвен преди реалното провеждане на вечерна проверка, и още по-несериозно - защото

печатният формат не съответства.

Съществуването на конкретен образец не е изискване на закона, задължително, за да придаде качеството на един документ като официален. За да се приеме, че са спазени определения ред и форма в случая, е достатъчна безспорната констатация за съответствие с предписанията на Заповедта, а именно - сведението е попълнено от служител на НОС, и в него са вписани изискваните данни – наличността и разхода на лишените от свобода в затворническото общежитие, защото документът се създава за да удостовери именно последните обстоятелства. Както е видно и от образца, основната му, първа колона, съдържа данните за наличността на лишените от свобода според тяхното местонахождение – в затвора и вън от затвора, а следващите колони съдържат допълнителни, уточняващи данни във връзка с така посочените бройки.

Относно изискването за форма в Заповедта не се съдържа изрично указание, но е разбираемо, че тя трябва да е обикновена писмена, а не специална, и в този смисъл не е налице неизпълнение. Известно е от теорията, както и от практиката във връзка с документооборота, че когато се изисква конкретна форма, или конкретен начин за съставяне на документа, или и двете заедно, в такива случаи се касае за изисквания с оглед на правната функция на даден вид документ като доказателствено средство, или с оглед на валидността на определено правоотношение, което са материализира с него, каквито изисквания по отношение на инкриминирания документ не стоят.

В допълнението към въззивната жалба са изложени редица съображения във връзка с целта на подсъдимия Т. „да скрие бройката на лишените от свобода лица“, но специалната цел, която е елемент от престъпния състав на формалното престъпление по чл.311, ал.1 от НК, е единствено бъдещото използване на съставения документ като доказателство за вписаните в него обстоятелства, и тази цел в случая безспорно е налице. Потенциалната възможност, или бъдещото несигурно събитие – неверните обстоятелства евентуално да се окажат верни в някакъв предстоящ хипотетичен момент, не могат да влияят на съставомерността, вкл. и от субективна страна.

Като се е позовал на обстоятелствата, че преди сведението да бъде използвано от ДГН за изготвяне на обобщената справка до ГДИН, подсъдимият го е уведомил, за отсъстващия лишен от свобода, че е направил опит да го издири, че инкриминирания документ е съставен преди физическото извършване на вечерната проверка, че сведението е вътрешно ведомствен документ - част от друго такова, както и на благоприятните данни за личността на подсъдимия, първоинстанционният съд е приел, че се касае за маловажен случай на лъжливо документиране по смисъла на чл.93, т.9 от НК, тъй като извършеното престъпление е с ниска значимост на засегнатите обществени интереси, а деецът – със занижена обществена опасност.

Въззивният състав не възприема извода, че предметното деяние е с по-

ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от същия вид. Обратно, налице е завишена обществена опасност, обусловено от значението на мястото, където е извършено, и в частност от значението на фактите, които се удостоверяват в инкриминирания документ, от отговорностите, произтичащи от заеманата от подсъдимия Т. длъжност, и от надеждността, която обществото свързва с извършваната от него дейност, респ. значението ѝ за обществената сигурност. Обстоятелствата, че подсъдимият е издирвал затворника, както и че в последствие е докладвал за отсъствието му на ДГН, нямат значение за характеристиките на конкретното документно престъпление, защото пряката цел на уведомяването е била не да се препятства използването на неверните обстоятелства /което е и извън състава на престъплението/, а да се ограничат щетите от възникналата кризисна ситуация в пенитенциарното заведение, респ. неблагоприятните последици лично за подсъдимия като пряко отговорен за станалото.

Решението на окръжния съд да оправдае подсъдимия Т. за обвинението му по чл.339, ал.1 от НК е изцяло правилно и се възприема при въззивната проверка с всички изложени аргументи. С основание е било споделено разбирането на защитата за приложимостта на чл.9, ал.2 от НК, като са изложени убедителни аргументи за малозначителността на конкретното деяние - инкриминираните боеприпаси са в малко количество – 23 на брой, първоначално са придобити на правно основание – зачислени като служебни, държани са наред с разрешения брой такива към законно притежавано огнестрелно оръжие, всички те съхранявани по предвидения от закона ред. Всички тези обективни данни, наред с обстоятелствата, бележещи ниската лична обществена опасност на подсъдимия, са обусловили законосъобразното решение подсъдимият да бъде оправдан по чл.339, ал.1, пр.2 от НК, а вместо наказателна отговорност, в хипотезата на чл.305, ал.6, вр.чл.301 от НПК да се ангажира административната му такава, за нарушение на чл.56, ал.1, вр.чл.50, ал.3 и чл.6, ал.3, т.1 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия. Като е отчетел относимите обстоятелства в предвидените административно наказателни разпоредби, правилно на основание чл.212 от ЗОБВВПИ съдът е наложил на Т. административно наказание 500 лева глоба.

За да определи наказанията на подсъдимия Н.Т., съдът съпостави смекчаващите и отегчаващите отговорността му обстоятелства и отчете наличието на относителен баланс между тях, тъй като:

- личността му е със занижена обществена опасност, а фактите, в подкрепа на такъв извод, изложени и обсъдени обстойно и многократно в мотивите на проверявания съдебен акт, се споделят изцяло,

- и двете извършени от него престъпни деяния са със завишена, макар и в различна степен, обществена опасност, като подкрепящите такъв извод относно документното престъпление обстоятелства са изложени в

настоящото решение при обсъждане на въпроса налице ли е маловажен случай,

- за по-високата степен на обществена опасност на длъжностното престъпление е от значение мястото на извършването му и длъжността на извършителя, конкретните немаловажни вредни последици, посочени по-горе при обсъждане на съставомерните признаци, и фактът, че те реално са настъпили, обстоятелствата, сочещи, че то не е било инцидентно деяние, а утвърдена престъпна практика, при която са се нарушавали множество важни служебни задължения.

При така наличното съотношение на значимите обстоятелства, въззивният съд, воден от съществената тежест на положителните данни за личността на извършителя, прие за справедливи и съответни на извършеното от подсъдимия Т. наказания лишаване от свобода - към средния размер по чл.282, ал.1 от НК, и под средния, към минималния по чл.311, ал.1 от НК, както и, във връзка с първото от тях, счете за необходимо налагането на възможното съпътстващо наказание лишаване от права по чл.37, ал.1, т.6 от НК, и конкретно правото да заема надзорно охранителна длъжност към ГДИН и ГДО при Министерство на правосъдието. При наличието на основанията по чл.23, ал.1 и 2 от НК, се извърши групиране и се наложи по-тежкото от двете наказания лишаване от свобода – това за срок от две години, към което се присъедини лишаването от права за срок от три години.

Благоприятните данни за личността на този подсъдим, независимо от факта на извършеното продължавано престъпление, не сочат на формирани престъпни навици, съответно не обосновават нуждата от изолирането му от обществото с цел да бъде превъзпитаван и поправян в условията на затвор, а на приложението на чл.66, ал.1 НК, но с необходимост от определяне на максималния изпитателен срок.

За да определи наказанието на подсъдимия М.Д., съдът съпостави смекчаващите и отегчаващите отговорността му обстоятелства и отчете наличието на относителен баланс между тях, тъй като:

- личността му е със занижена обществена опасност, а фактите, в подкрепа на такъв извод, изложени в мотивите на проверявания съдебен акт, се споделят изцяло,

- извършеното от него престъпно деяние е със завишена степен на обществена опасност, обусловена от значението на мястото на извършването му и изпълняваната служба, конкретните немаловажни вредни последици, посочени по-горе при обсъждане на съставомерните признаци, и фактът, че те реално са настъпили, обстоятелствата, сочещи, че то не е било инцидентно деяние, а утвърдена престъпна практика, при която са се нарушавали множество важни служебни задължения.

При така наличното съотношение на значимите обстоятелства, въззивният съд, воден от същественото значение на данните за личността на извършителя, както и, съгласно чл.21, ал.1 от НК – съобразно характера и

степената на неговото участие, доколкото е действал мотивиран от подсъдимия Т., прие за справедливо и съответно на извършеното от подсъдимия Д. наказание лишаване от свобода – между минималния и средния размер, предвидени в чл.282, ал.1 от НК – една година и шест месеца, както и смете за необходимо налагането на възможното съпътстващо наказание лишаване от права по чл.37, ал.1, т.6 от НК, и конкретно правото да заема надзорно охранителна длъжност към ГДИН и ГДО при Министерство на правосъдието за срок от две години и шест месеца.

Благоприятните данни за личността на този подсъдим, независимо от факта на извършеното продължавано престъпление, не сочат на формирани престъпни навици, съответно не обосновават нуждата от изолирането му от обществото с цел да бъде превъзпитаван и поправян в условията на затвор, а обратно - на приложението на чл.66, ал.1 НК, с необходимост от определяне на по-дълъг изпитателен срок.

За да определи наказанието на подсъдимия С.П., съдът съпостави смекчаващите и отегчаващите отговорността му обстоятелства и отчете наличието на относителен баланс между тях, тъй като:

- личността му е със занижена обществена опасност, а фактите, в подкрепа на такъв извод, изложени в мотивите на проверявания съдебен акт, се споделят изцяло,

- извършеното от него престъпно деяние е със завишена степен на обществена опасност, обусловена от значението на мястото на извършването му и изпълняваната служба, конкретните немаловажни вредни последици, посочени по-горе при обсъждане на съставомерните признаци, и фактът, че те реално са настъпили, обстоятелствата, сочещи, че то не е било инцидентно деяние, а утвърдена престъпна практика, при която са се нарушавали множество важни служебни задължения.

При така наличното съотношение на значимите обстоятелства, въззивният съд, воден от съществената тежест на положителните данни за личността на извършителя, както и, съгласно чл.21, ал.1 от НК – съобразно характера и степента на неговото участие, доколкото е действал мотивиран от подсъдимия Т., а така също и факта, че продължаваното престъпление, извършено от него, се формира само от две единични деяния, прие за справедливо и съответно на извършеното от подсъдимия П. наказание лишаване от свобода – под средния към минималния размер, предвиден в санкционната част на чл.282, ал.1 от НК – една година, както и смете за необходимо налагането на възможното съпътстващо наказание лишаване от права по чл.37, ал.1, т.6 от НК, и конкретно правото да заема надзорно охранителна длъжност към ГДИН и ГДО при Министерство на правосъдието за срок от две години.

Благоприятните данни за личността и на този подсъдим, независимо от факта на извършеното продължавано престъпление, не сочат на формирани престъпни навици, съответно не обосновават нуждата от изолирането му от

обществото с цел да бъде превъзпитаван и поправян в условията на затвор, а обратно - на приложението на чл.66, ал.1 НК, като се счете за достатъчен минималния изпитателен срок.

Водим от всичко изложено настоящият въззивен състав се произнесе с нова присъда.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: